Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (втори състав)

8 юни 2016 година*

„Марка на Европейския съюз — Заявка за фигуративна марка на Европейския съюз, изобразяваща символ на мир — Молба за restitutio in integrum — Неспазване на срока за подаване на жалба пред Общия съд“

По дело T-583/15

Monster Energy Company, установено в Корона, Калифорния (Съединени американски щати), за което се явява P. Brownlow, solicitor,

жалбоподател,

срещу

Служба на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO), за която се явява D. Gája, в качеството на представител,

ответник,

с предмет жалба срещу решение на втори апелативен състав на EUIPO от 17 юли 2015 г. (преписка R 2788/2014-2) относно заявка за регистрация на фигуративен знак, изобразяващ символ на мир, като марка на Европейския съюз,

ОБЩИЯТ СЪД (втори състав),

състоящ се от: M. E. Martins Ribeiro, председател, S. Gervasoni и L. Madise (докладчик), съдии,

секретар: E. Coulon,

предвид исковата молба, подадена в секретариата на Общия съд на 5 октомври 2015 г.,

предвид писмения отговор, подаден в секретариата на Общия съд на 6 ноември 2015 г.,

като взе предвид, че в триседмичния срок, считано от връчването на съобщението за приключване на писмената фаза на производството, главните страни не са поискали да се насрочи съдебно заседание, и като реши на основание член 106, параграф 3 от Процедурния правилник на Общия съд да се произнесе, без да провежда устната фаза на производството,

постанови настоящото

* Език на производството: английски.

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

1 На 21 ноември 2012 г. жалбоподателят Monster Energy Company подава в Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO) на основание на Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Общността (ОВ L 78, 2009 г., стр. 1) заявка за регистрация на следния фигуративен знак:

2 Стоките, за които е подадена заявката, спадат към класове 5, 30 и 32 по смисъла на Ницката спогодба относно международната класификация на стоките и услугите за регистрация на марки от 15 юни 1957 г., ревизирана и изменена.

3 С решение от 8 май 2013 г. проверителят отказва да регистрира заявената марка на основание член 7, параграф 1, буква б) и член 7, параграф 2 от Регламент № 207/2009 във връзка с правило 11 от Регламент (ЕО) № 2868/95 на Комисията от 13 декември 1995 година за прилагане на Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета относно марката на Общността (ОВ L 303, 1995 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 189), изменен.

4 На 8 юли 2013 г. на основание членове 58—64 от Регламент № 207/2009 жалбоподателят подава жалба пред EUIPO срещу решението на проверителя.

5 С решение от 11 декември 2013 г. (наричано по-нататък „първото решение“) първи апелативен състав на EUIPO отхвърля жалбата.

6 С факс от 23 юни 2014 г. жалбоподателят изтъква пред EUIPO, че след проверка относно развитието на делото е открил, че първи апелативен състав на EUIPO е приел първото решение. Жалбоподателят поддържа обаче, че не е бил известен за него. Поради тази причина иска да започне да тече нов срок за обжалване с евентуалното намерение да подаде жалба пред Общия съд срещу първото решение.

7 С електронно писмо от 2 юли 2014 г. при липса на отговор на факса от 23 юни 2014 г. жалбоподателят подновява искането си, като подава жалба до EUIPO.

8 С електронно писмо от 10 юли 2014 г. отдел „Жалби“ към служба „Връзка с ползвателите“ на EUIPO отговаря на жалбоподателя, че той е бил известен за първото решение с факс от 20 декември 2013 г. съгласно доклада за предаване на използвания за изпращането апарат, който освен датата, часа и номера на получателя съдържа и посочването „OK“. По същество Службата добавя, че Общият съд е компетентен да разгледа жалба срещу първото решение и че той преценявал допустимостта на жалбата с оглед на обстоятелствата и на представените доказателства.

9 С факс от 15 юли 2014 г. секретариатът на апелативните състави потвърждава на жалбоподателя съдържанието на доклада за предаване на факса, използван за уведомяването за първото решение, като посочва, че нов срок за обжалване не може да бъде предоставен от EUIPO.

10 В следващите седмици между жалбоподателя и службите на EUIPO се разменят и други писма, като в крайна сметка жалбоподателят предприема два паралелни хода.

11 От една страна, той подава жалба пред Общия съд срещу първото решение, която е депозирана в секретариата на Общия съд на 18 август 2014 г. и регистрирана под номер T-633/14.

12 От друга страна, същия ден той подава до EUIPO молба за restitutio in integrum по смисъла на член 81 от Регламент № 207/2009.

13 В молбата си, за да му бъде възстановено правото да оспори първото решение пред Общия съд и да остане заявката му за регистрация на марка на Европейския съюз, вписана в регистъра на EUIPO, докато трае производството пред съда на Европейския съюз, жалбоподателят установява факти и обстоятелства, които въпреки проявеното от него старание са довели до това, че той се е запознал с решението едва на 17 юни 2014 г. Съобщението за първото решение с дата 20 декември 2013 г. не е стигнало до него. Поради това EUIPO следвало да укаже, че спазването на срока за сезиране на Общия съд трябва да се прецени, като за начален момент се приеме 17 юни 2014 г., както и да впише отново в регистъра си заявката за регистрация на марката на Европейския съюз, подадена от жалбоподателя.

14 С писмо от 29 август 2014 г. секретариатът на апелативните състави посочва, че оставя без разглеждане молбата за restitutio in integrum, тъй като член 81 от Регламент № 207/2009 се отнася само до сроковете, приложими спрямо EUIPO, а не до сроковете, приложими спрямо Общия съд, че докладът за предаване на използвания факс потвърждава съобщението за първото решение от 20 декември 2013 г. и че след като е сезиран, само Общият съд може да се произнесе.

15 На 28 октомври 2014 г. жалбоподателят подава жалба пред EUIPO срещу писмото от 29 август 2014 г. на секретариата на апелативните състави. На 31 декември 2014 г. тази жалба е попълнена с допълнителни бележки, в които освен отмяната на писмото на секретариата жалбоподателят иска да бъде преразгледана молбата му за restitutio in integrum.

16 Производството продължава до приемането на 17 юли 2015 г. от втори апелативен състав на EUIPO на решение, с което жалбата, подадена от жалбоподателя до състава, се отхвърля като недопустима (наричано по-нататък „обжалваното решение“). Това решение е съобщено на жалбоподателя на 5 август 2015 г.

17 В обжалваното решение апелативният състав припомня някои разпоредби от Регламент № 207/2009 относно способите за обжалване срещу решенията на EUIPO, а именно член 58, параграф 1 и член 65, параграфи 1 и 5 от посочения регламент. Съставът припомня също съдържанието на член 81, параграф 1 от същия регламент, който определя общото приложно поле на процедурата за restitutio in integrum.

18 По-нататък той посочва, че писмото на секретариата на апелативните състави от 29 август 2014 г. не представлява решение на първоинстанционен отдел на EUIPO, което подлежи на обжалване на основание на член 58 от Регламент № 207/200, и че следователно жалбата е недопустима.

19 Добавя също, че във всеки случай член 81, параграф 1 от Регламент № 207/2009 не се прилага в настоящия случай. Като подчертава по същество, че този член има предвид положенията, в които даден срок не е могъл да бъде спазен „спрямо Службата“, и че жалбоподателят иска да му бъде възстановено правото по отношение на срок спрямо Общия съд, за да подаде жалба пред него, т.е. в рамките на производство, което не се развива пред EUIPO, съставът приема, че не е компетентен да се произнесе по молбата. В това отношение той отхвърля тълкуването на жалбоподателя, че посоченият срок в тази разпоредба трябва да се схваща като срок „относно“ EUIPO или „във връзка с“ EUIPO, с други думи, изчислен спрямо всеки акт на EUIPO.

20 Апелативният състав добавя също, че производството по жалбата на жалбоподателя срещу първото решение е все още висящо пред Общия съд и че това потвърждава липсата на компетентност на апелативния състав да се произнесе по молбата за restitutio in integrum.

21 С определение от 9 септември 2015 г., Monster Energy/СХВП (Изображение на символ на мир) (T-633/14, непубликувано, EU:T:2015:658), Общият съд отхвърля жалбата срещу първото решение като явно недопустима поради просрочване. Това определение се обжалва пред Съда. С определение от 4 май 2016 г., Monster Energy/EUIPO (C-602/15 P), Съдът отхвърля жалбата.

22 При тези обстоятелства жалбоподателят подава настоящата жалба на 5 октомври 2015 г.

Искания на страните

23 Жалбоподателят иска от Общия съд:

— да отмени обжалваното решение,

— да върне делото на втори апелативен състав на EUIPO, за да се произнесе той по съществото на молбата за restitutio in integrum,

— да осъди EUIPO да заплати съдебните разноски.

24 EUIPO иска от Общия съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

25 В подкрепа на жалбата си по същество жалбоподателят изтъква четири основания. На първо място, апелативният състав нарушил член 58 от Регламент № 207/2009, като приел, че писмото на секретариата на апелативните състави от 29 август 2014 г. не може да бъде обжалвано въз основа на тази разпоредба. На второ място, той нарушил член 65, параграф 5 от този регламент, като потвърдил, че датата на съобщението на първото решение, която трябва да се вземе предвид за изчисляването на срока за обжалване пред Общия съд, е 20 декември 2013 г. Но трето място, той нарушил и член 81 от посочения регламент, като приема, че този член не се прилага към положението, в което е поискано да започне да тече нов срок за обжалване пред

Общия съд, и като не се счита за компетентен да го приложи в настоящия случай. Накрая, на четвърто място, той пропуснал да се произнесе и нарушил член 75 от същия регламент, като не се е произнесъл и като не е мотивирал обжалваното решение в това отношение по второто искане, припомнено в точка 13 по-горе, което се съдържало в молбата му за restitutio in integrum и е потвърдено в допълнителните му бележки до апелативния състав, а именно относно повторното вписване в регистъра на EUIPO на заявката му за регистрация на марка на Европейския съюз, докато съдът на Съюза разглежда жалбата му.

26 Най-напред следва да се разгледа последното основание, изведено от пропуск при произнасяне и от немотивиране на обжалваното решение.

По основанието, изведено от пропуск при произнасяне и от липса на мотиви

27 Жалбоподателят е подал до EUIPO молбата си за restitutio in integrum относно срока за предявяване на действия пред Общия съд, като посочва, че тъй като не е започнал да тече нов срок, считано от 17 юни 2014 г., той загубил не само правото на обжалване пред съда на Съюза, но и правото да поддържа заявката си за регистрация на марка на Европейския съюз. Изрично поискал в рамките на исканията, които съдържа молбата, да се постанови, че срокът за сезиране на Общия съд започва да тече, считано от 17 юни 2014 г., и че заявката му за регистрация на марка на Европейския съюз е повторно вписана в регистъра на EUIPO, докато съдът на Съюза разглежда жалбата му. Потвърждава тези съображения и искания в допълнителните си бележки пред апелативния състав.

28 В жалбата си пред Общия съд жалбоподателят подчертава, че в обжалваното решение апелативният състав не се е произнесъл по искането му, свързано с второто право, посочено в точка 27 по-горе, относно повторното вписване в регистъра на EUIPO на заявката му за регистрация на марка на Европейския съюз, докато съдът на Съюза разглежда жалбата му. A fortiori обжалваното решение не съдържало никакви мотиви в това отношение, което представлявало съществено процесуално нарушение, възпрепятстващо жалбоподателя да защити надлежно правата си в това отношение. Настоява Общият съд да се произнесе по посоченото искане, като добавя, че изтъкнатата липса на мотиви застрашава възможността на Общия съд да упражни контрол върху законосъобразността на обжалваното решение.

29 Пропускът при произнасяне по искане може да доведе до отмяната, поне частична, на решение на апелативен състав (вж. в този смисъл решение от 2 юли 2002 г., SAT.1/СХВП (SAT.2), T-323/00, EU:T:2002:172, т. 19).

30 В настоящия случай, както бе припомнено в точка 27 по-горе, жалбоподателят е поискал от EUIPO заявката му за регистрация на марка на Европейския съюз да бъде повторно вписана в регистъра на Службата, докато съдът на Съюза разгледа жалбата му, в рамките на молбата му за restitutio in integrum относно срока за предприемане на действия пред Общия съд, т.е. е присъединил искането за повторно вписване с искането си относно този срок.

31 Доколкото апелативният състав е потвърдил позицията на секретариата на апелативните състави, според която процедурата за restitutio in integrum не можа да се отнася до срока за предприемане на действия пред Общия съд, искането за повторно вписване в регистъра на EUIPO на заявката за регистрация на марка на Европейския съюз, присъединено към искането да започне да тече нов срок за сезиране на Общия съд, считано от 17 юни 2014 г., по необходимост е било отхвърлено. Следователно не е налице пропуск при произнасяне от страна на апелативния състав предвид рамката на молбата за restitutio in integrum, в която той е бил сезиран за това искане за повторно вписване.

32 Тази констатация не противоречи на факта, изложен в писмения отговор на EUIPO, че заявката за регистрация на марка на Европейския съюз, подадена от жалбоподателя, понастоящем има статут на „висяща“, а не този на „отхвърлена“ заявка в регистъра. Всъщност EUIPO е констатирала, отделно от рамката на молбата за restitutio in integrum, че разглежданият отказ да се регистрира марка се обжалва пред съда на Съюза, от което прави извод, че заявката за регистрация следва да бъде включена в регистъра със статут „висяща“.

33 По отношение на твърдяната липса на мотиви, следва да се припомни, че съгласно член 75 от Регламент № 207/2009 решенията на EUIPO трябва да се мотивират. Това задължение за мотивиране, което произтича и от член 296 ДФЕС, е било предмет на постоянната съдебна практика, според която мотивите трябва по ясен и недвусмислен начин да излагат съображенията на автора на акта, така че да позволят, от една страна, на заинтересованите лица да упражнят ефективно правото си да поискат съдебен контрол на обжалваното решение, а от друга страна, на съда на Съюза — да упражни своя контрол за законосъобразност на решението. Не се изисква обаче мотивите да посочват всички относими фактически и правни обстоятелства. Всъщност въпросът дали мотивите на дадено решение отговарят на тези изисквания трябва да се преценява с оглед не само на неговия текст, но и на контекста му, както и на съвкупността от правните норми, уреждащи съответната материя (решения от 29 февруари 1996 г., Комисия/Съвет, C-122/94, EU:C:1996:68, т. 29 и от 28 януари 2016 г., Gugler France/СХВП — Gugler (GUGLER), T-674/13, все още непубликувано, EU:T:2016:44, т. 52). Освен това изискването за мотивиране трябва да се прецени в зависимост от конкретните обстоятелства, по-специално от съдържанието на акта и естеството на изтъкнатите мотиви, което означава, че то не налага винаги изрично становище по всички обстоятелства, изтъкнати или поискани от заинтересованите лица (решение от 30 март 2000 г., VBA/Florimex и др., C-265/97 P, EU:C:2000:170, т. 93; в този смисъл вж. също решения от 30 ноември 2000 г., Industrie des poudres sphériques/Комисия, T-5/97, EU:T:2000:278, т. 199 и от 9 декември 2010 г., Tresplain Investments/СХВП — Hoo Hing (Golden Elephant Brand), T-303/08, EU:T:2010:505, т. 46).

34 По отношение на твърдяната липса на мотиви се налага констатацията, че обжалваното решение е мотивирано съгласно изискванията, припомнени в точка 33 по-горе, като мотивите му са позволили да се разберат съображенията на апелативния състав и да им се направи резюме, като това в точки 17—20 по-горе. Ако апелативният състав не е мотивирал отделно отхвърлянето на искането в молбата за restitutio in integrum, което е било потвърдено и в допълнителните бележки на жалбоподателя, да се впише повторно в регистъра на EUIPO заявката за регистрация на марка на Европейския съюз, това се дължи и на факта, че той е отхвърлил молбата за restitutio in integrum и жалбата, с която е бил сезиран, в тяхната цялост, тъй като са подадени пред некомпетентни органи, което не налага да се повторят същите обяснения за всяко от исканията, произтичащи от тях.

35 Следователно основанието, изведено от пропуск при произнасяне и от липса на мотиви, трябва да се отхвърли. По-нататък следва да се разгледа третото основание за отмяна.

По основанието, изведено от нарушение на член 81 от Регламент № 207/2009

36 Според жалбоподателя апелативният състав нарушил член 81 от Регламент № 207/2009 относно процедурата за restitutio in integrum, като е приел, че той не се прилага към положението, в което се иска да започне да тече нов срок за обжалване пред Общия съд, и като е заключил, че не е компетентен да приложи тази разпоредба в конкретния случай.

37 Член 81, параграф 1 от Регламент № 207/2009 гласи:

„Заявителят или притежателят на марка на [Европейския съюз] или всяка друга страна в производството пред Службата, които независимо че са проявили цялото необходимо с оглед на обстоятелствата старание, не са били в състояние да спазят срок спрямо Службата, възстановяват правата си с молба, ако причината за неспазването на срока е имала за пряка последица, по силата на разпоредбите на настоящия регламент, изгубването на право или основание за обжалване“.

38 Жалбоподателят поддържа, че като посочва „срок спрямо Службата“, законодателят е имал предвид сроковете „относно“ EUIPO или „във връзка с“ EUIPO. Загубата на възможността да се обжалва пред Общия съд решение на апелативен състав поради неспазване на срока за обжалване следвало да може да бъде предмет на процедура за restitutio in integrum, тъй като EUIPO е засегната от такъв срок като автор на решението, което може да бъде оспорено, и като потенциална страна по делото пред Общия съд.

39 Всъщност жалбоподателят смята, че изразите „спрямо“, „относно“ и „във връзка с“ имат едно и също значение. Той подчертава, че началният момент на разглеждания срок, предвиден в Регламент № 207/2009, се определя от решение на EUIPO. Освен това подчертава, като се позовава на член 64, параграф 3 от този регламент, че при изтичането на този срок, без да бъде сезиран Общият съд, въпросното решение влиза в сила. Жалбоподателят отбелязва също, че член 81, параграф 5 от същия регламент, в който са посочени ограничения в приложното поле на процедурата за restitutio in integrum, не споменава член 65 от въпросния регламент, който урежда обжалването пред съда на Съюза и определя по-специално срока за обжалване. Следователно според него EUIPO е засегната на различни основания от срока за обжалване пред Общия съд, като неспазването на този срок може да бъде предмет на молба за restitutio in integrum.

40 Следва обаче да се припомни, че в съображение 12 от Регламент № 207/2009 се посочва:

„[…]. […] е необходимо, като се запазва съществуващата структура на институциите на Общността и равновесието на властите, да се предвиди Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели), независима в техническо отношение и притежаваща достатъчна правна, административна и финансова автономност. За тази цел е необходимо и подходящо горепосочената Служба да бъде орган на Общността, който притежава правосубектност и упражнява изпълнителните правомощия, които са му предоставени от настоящия регламент, в рамките на законодателството на Общността и без да се засягат правомощията, упражнявани от институциите на Общността“.

41 Както изтъква EUIPO, да се признае възможността на един от отделите ѝ да уважи молба за restitutio in integrum по отношение на срок за обжалване пред Общия съд, би довело до нарушаване на компетентността му, а той е единственият съд, като се изключи контролът на Съда, който преценява допустимостта на жалба, с която е сезиран, съгласно членове 256 ДФЕС и 263 ДФЕС.

42 В това отношение разпоредбите на тези членове предвиждат, че Общият съд осъществява контрол относно законосъобразността на актовете, издадени от органите, службите или агенциите на Съюза, предназначени да произвеждат правно действие по отношение на трети страни, ако отговарят на условията за допустимост, като се има по-специално предвид, че исковете/жалбите трябва да бъдат заведени в срок от два месеца, считано, в зависимост от случая, от публикуването на акта, от неговото съобщаване на ищеца/жалбоподателя, или, при липса на уведомяване, от деня, в който той е узнал за него. Допустимостта обаче е едно от обстоятелствата за преценка на иск/жалба, което е от компетентността на съда, още повече че

той трябва да го разгледа служебно, както припомня Съдът, по-специално в определение от 26 февруари 1981 г., Farrall/Комисия (10/81, EU:C:1981:60) или в решение от 23 април 1986 г., Les Verts/Парламент (294/83, EU:C:1986:166, т. 19).

43 Безспорно член 263, пета алинея ДФЕС гласи, че актовете за създаване на органи, служби и агенции на Съюза могат да предвиждат специфични условия и правила относно исковете, заведени от физически или юридически лица срещу актове на тези органи, служби или агенции, предназначени да произведат правно действие спрямо тях. В настоящия случай обаче член 65, параграф 5 от Регламент № 207/2009, който гласи, че жалбата срещу решение на апелативен състав се подава до Съда в срок от два месеца, считано от датата на нотифициране на решението на апелативния състав, е изцяло съвместим с общия режим, предвиден в член 263 ДФЕС по отношение на компетентността на съда да прецени спазен ли е срокът за обжалване.

44 В това отношение от преписката става ясно, че жалбоподателят е сезирал Общия съд, след като се е запознал с първото решение, и че в тази рамка последният вече е разгледал въпроса спазен ли е срокът за подаване на жалба до него срещу това решение. Той е обявил жалбата за просрочена, а следователно и за недопустима. При необходимост, тъй като срещу последното е подадена жалба, тази преценка би могла да се преосмисли, но във всеки случай от юрисдикциите на Съюза, а не от EUIPO. Дори да се приеме, че апелативният състав на EUIPO бе уважил молбата за restitutio in integrum, това по никакъв начин не би обвързало Общия съд в преценката за просрочения характер или не на подадената до него жалба срещу първото решение.

45 Следователно в обстоятелствата, при които жалба, подадена до Общия съд срещу решение на апелативен състав на EUIPO, може да бъде приета за просрочена от съда, не се прилага член 81 от Регламент № 207/2009 за restitutio in integrum, а разпоредбите, приложими към съда, т.е., освен член 263 ДФЕС, член 45, втора алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, според който „[н]ито едно право не може да бъде накърнено вследствие изтичане на даден срок, ако заинтересованата страна докаже наличието на случайно събитие или непреодолима сила“.

46 Съдебното производство освен това не се разделя от началото на две части, както е предвидено в член 81 от Регламент № 207/2009, с подаването, от една страна, на жалба, а от друга страна, на молба за restitutio in integrum, по която молба съдът би се произнесъл отделно, за да прецени допустимостта на жалбата с оглед на това дали е спазен срокът за подаване на въпросната жалба. Всъщност по принцип допустимостта на жалбата се разглежда именно в рамките на производството, започнало след подаването ѝ, и единствено ако съдът е сезиран с възражение за недопустимост, с което от него се иска да се произнесе по този въпрос, без да разглежда спора по същество, или ако в това отношение той служебно повдигне липсата на абсолютни процесуални предпоставки, може да се произнесе с отделно решение по допустимостта, а после да се произнесе по същество, ако приеме обаче, че жалбата е допустима.

47 Следователно доводите на жалбоподателя, основани на речникови съображения и на обстоятелството, че EUIPO е засегната на различни основания от срока за обжалване пред Общия съд, не могат да се приемат.

48 Процесуалните разпоредби на член 81 от Регламент № 207/2009 са изцяло съвместими с тълкуването на членове 256 ДФЕС и 263 ДФЕС, посочено в точки 41—47 по-горе.

49 Всъщност член 81 от Регламент № 207/2009 съдържа параграф 2, който уточнява, че неизпълненото действие трябва да бъде изпълнено в рамките на срока за подаване на молбата за restitutio in integrum, т.е. в двата месеца, считано от отпадането на причината за неспазване на срока. Параграф 4 от същия член посочва, че „[о]тделът, компетентен да се произнесе по

неизпълненото действие, взема решение по молбата“. Неизпълненото действие е това, което е трябвало да се изпълни в срока, който молбата има за цел да възстанови, и което има за предмет получаването на право или упражняването на право на жалба.

50 В настоящия случай, що се отнася до жалба пред Общия съд срещу решение на апелативен състав на EUIPO, дори да е трябвало да се приложи член 81 от Регламент № 207/2009, това би означавало, предвид параграфи 2 и 4 от този член, че неизпълненото действие, а именно жалбата, трябва да се подаде в срока от два месеца, считано от отпадането на причината за неспазване на срока, която не е позволила да се подаде тя по-рано, и че в същия срок молбата за restitutio in integrum трябва да бъде подадена пред компетентната инстанция, за да се произнесе по жалбата, а именно Общия съд. Това не съответства на желаното от жалбоподателя тълкуване и потвърждава най-вече че никоя служба или отдел на EUIPO не би могъл или могла да се произнесе.

51 Освен това изводът в точка 45 по-горе не може да се обезсили от факта, изтъкнат от жалбоподателя, че член 81, параграф 5 от Регламент № 207/2009, който предвижда изключения от прилагането на този член за определени срокове относно производствата пред EUIPO, не споменава срока за обжалване пред Общия съд, възпроизведен в член 65 от същия регламент. Това отсъствие се обяснява с факта, че член 81 от Регламент № 207/2009 като цяло не се прилага към производствата, заведени пред съда на Съюза. Безспорно, както подчертава и жалбоподателят, член 82 от същия регламент, озаглавен „Продължаване на производството“, който има предвид други положения на неспазване на срокове „спрямо“ EUIPO, които могат да бъдат уредени, споменава, тъкмо напротив, изрично в параграф 2 член 65 от същия регламент сред разпоредбите, които предвиждат срок и са изключени от приложното му поле. Тази липса на хармония в представянето на разпоредбите на членове 81 и 82 от Регламент № 207/2009 обаче не е пречка, тъкмо напротив, да се отбележи, че в двата вида положения разпоредби относно срокове „спрямо“ EUIPO не могат да засягат срокове за обжалване пред съда на Съюза.

52 Следователно апелативният състав правилно се е обявил за некомпетентен, след секретариата на апелативните състави, да разгледа молбата за restitutio in integrum, подадена от жалбоподателя, поради което третото основание трябва да се отхвърли.

По другите основания

53 Направената в точка 52 по-горе констатация е достатъчна, за да се отхвърли жалбата, включително искането за връщане на делото на EUIPO, без да е необходимо да се разгледат другите две основания, повдигнати от жалбоподателя, които са неотносими, доколкото не могат в хипотезата, в която биха били основателни, да доведат до отмяната на обжалвания акт.

54 Всъщност апелативният състав отхвърля жалбата срещу писмото на секретариата на апелативните състави от 29 август 2014 г. като недопустима. В това отношение е достатъчно едно от основанията за недопустимост, прието от апелативния състав, да бъде обосновано, както се констатира в точка 52 по-горе, за да не бъде уважена настоящата жалба срещу обжалваното решение (вж. по аналогия, що се отнася до няколко основания, обосноваващи решение на Комисията, решения от 6 ноември 1990, Италия/Комисия, C-86/89, EU:C:1990:373, т. 20 и от 14 декември 2005 г., General Electric/Комисия, T-210/01, EU:T:2005:456, т. 42 и 43, или, що се отнася до няколко основания за незаконосъобразност, приети от Общия съд, решение от 18 март 1993 г., Парламент/Frederiksen, C-35/92 P, EU:C:1993:104, т. 31, или, още, що се отнася до няколко основания за отхвърляне на жалба от Общия съд, определение от 24 януари 1994 г., Boessen/ИСК, C-275/93 P, EU:C:1994:20, т. 25 и 26).

55 По-специално, що се отнася до второто основание на жалбоподателя, според което апелативният състав нарушил член 65, параграф 5 от Регламент № 207/2009, като потвърдил, че датата на съобщението на първото решение, която трябва да се вземе предвид за изчисляването на срока за обжалване пред Общия съд, е 20 декември 2013 г., EUIPO по същество правилно посочва, че това основание е неотносимо с оглед на съображенията на апелативния състав, довели до отхвърляне на молбата за restitutio in integrum поради недопустимост.

По съдебните разноски

56 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като жалбоподателят е загубил делото, той трябва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с искането на EUIPO.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (втори състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Monster Energy Company да заплати съдебните разноски.

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 8 юни 2016 година.

Подписи